

Sygn. akt I C 541/20 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Lisowska
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2021 r. w Piszcu na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w Z.

przeciwko W. H. (1)

o zapłatę

o r z e k a :

I. Powództwo oddala.

II. Zasądza od powoda (...) z siedzibą w Z. na rzecz pozwanego W. H. (1) na rzecz kwotę 1 800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 541/20 upr

UZASADNIENIE

(...) z siedzibą w (...) wytoczyła powództwo przeciwko W. H. (1) o zapłatę kwoty 4 450 złotych wraz z dalszymi odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 17 października 2019 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 675,45 złotych bez dalszych odsetek.

W uzasadnieniu wskazała, że strona pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pożyczki numer (...) w dniu 16 września 2019 roku na okres 30 dni. Na podstawie umowy pierwotny wierzyciel dokonał wypłaty kwoty pożyczki w wysokości 4 450 złotych na rachunek bankowy pozwanego. Prowizja za udzielenie pożyczki została określona w wysokości 886,85 złotych, a odsetki umowne w wysokości 32,45 złotych. Łącznie pozwany zobowiązany był zwrócić pierwotnemu wierzycielowi kwotę 5 369,30 złotych. Strona pozwana nie skorzystała z prawa do odstąpienia od umowy pożyczki ani nie dokonała całkowitej spłaty zobowiązania w terminie określonym w umowie. Termin zwrotu kwoty pożyczki upłynął bezskutecznie dnia 16 października 2019 roku i z tym dniem roszczenie stało się wymagalne.

Na mocy umowy ramowej z dnia 11 grudnia 2018 roku oraz aktu cesji 4 grudnia 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością dokonała przelewu wierzytelności przysługującej mu od strony pozwanej na rzecz powoda. Pozwany został zawiadomiony o przelewie wierzytelności pismem z 13 grudnia 2019 roku.

Na dzień złożenia pozwu powód miał wobec pozwanego roszczenie o zapłatę kwoty 5 125,45 złotych, na którą składa się 4 450 złotych z tytułu niespłaconego kapitału oraz 675,45 złotych z tytułu prowizji. Powód nabył wierzytelność z

prawem naliczania dalszych odsetek i zażądał zasądzenia odsetek od kwoty głównej 4 450 złotych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonych od dnia następnego po dacie wymagalności do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy w Piszku nakazem zapłaty z dnia 12 stycznia 2021 roku w sprawie I C 541/20 upr zasądził od pozwanego W. H. (1) na rzecz powoda całość dochodzonego roszczenia.

Pozwany W. H. (1) wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu zakwestionował jakoby powód nabył wierzytelności dochodzone pozwem, wskazał, że umowa zakupu wierzytelności jest nieważna, zaprzeczył, że wyciąg z załącznika do umowy cesji – zestawienie wierzytelności - stanowił załącznik do aktu cesji wierzytelności objętej postępowaniem, zakwestionował, że doszło do zapłaty ceny wynikającej z umowy cesji i tym samym spełnienia się warunku, od którego zależy skutek rozporządzający. Zakwestionował również istnienie pożyczki. Z ostrożności procesowej zakwestionował ważność umowy pożyczki. Wskazał także, że umowa pożyczki jest nieważna z uwagi na opłaty w niej przewidziane, między innymi, opłatę prowizyjną i przygotowawczą.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 30 stycznia 2019 roku W. H. (1) wpłacił na rachunek pośrednika (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością współpracującego z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością 0,01 złotych, podając w tytule przelewu „potwierdzam rejestrację”

W dniu 16 września 2019 roku pośrednik (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością przelała na konto W. H. (1) kwotę 2 300 złotych, a następnie 23 września 2019 roku kwotę 2 150 złotych.

(dowód: potwierdzenia przelewu k. 19)

Sąd zważył, co następuje:

Żądania powódki nie można było uznać za zasadne.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tak więc w niniejszej sprawie na powódce spoczywał obowiązek udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie, a ponadto w myśl art. 232 k.p.c. ciążył na niej obowiązek wskazywania dowodów, z których wywodziła skutki prawne.

Odnośnie inicjatywy dowodowej Sąd Rejonowy w Piszku w pełni podziela utarte orzecznictwo Sądu Najwyższego wyrażające się w tezie: „Rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).” (vide wyrok SN z 17 XII 1996r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76; podobnie również wyrok sądu apelacyjnego w Białymstoku z 21 X 2003 r., I A Ca 516/03, OSP 2004/9/118; wyrok SN z 7 X 1998r., II UKN 244/98, OSNP 1999/20/662).

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wykazał, że w dniu 30 stycznia 2019 roku pozwany wpłacił na rachunek bankowy pośrednika współpracującego z wierzycielem pierwotnym kwotę 0,01 złotych, natomiast w dniu 16 września 2019 roku i 23 września 2019 roku wymieniony pośrednik przelał na rachunek bankowy pozwanego łącznie kwotę 4 450,00 złotych.

Należy jednak podkreślić, iż dokonany przez pozwanego przelew weryfikacyjny (k. 19) w żadnej mierze nie dowodzi zawarcia umowy pożyczki o numerze (...), z tytułu której powódka dochodzi przedmiotowych roszczeń. W tytule przelewu dokonanego przez pozwanego w dniu 30 stycznia 2019 roku (k. 19) mowa jest jedynie o potwierdzeniu

warunków, nie jest jasne natomiast czy jest to potwierdzenie warunków rejestracji Profilu Klienta czy też warunków umowy pożyczki.

Ponadto nie sposób pominąć, iż przelew dokonany przez pozwanego miał miejsce 30 stycznia 2019 roku, zaś umowa pożyczki o numerze (...) została zawarta dopiero 16 września 2019 roku, czego dowodzi data zawarcia umowy pożyczki nr (...) (k. 7) następnie data zawarcia aneksu do umowy z dnia 23 września 2019 roku, a także data dokonania przez wierzyciela pierwotnego przelewu na rachunek bankowy pozwanego w kwocie 2 300 złotych i 2 150 złotych (k. 19). Powyższe odbiega od przyjętych standardów szybkich umów pożyczek zawieranych przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość.

Z uwagi na powyższe nie można zatem wykluczyć, że pomiędzy wierzycielem pierwotnym, a pozwanym zawierane były też inne umowy pożyczki. Powódka nie przedstawiła żadnych dowodów, które wskazywałyby, że pozwany zaakceptował umowę pożyczki o numerze (...), która jest podstawą dochodzonych roszczeń w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu sama umowa przelewu wierzytelności z załącznikiem nie może stanowić wystarczającego dowodu w niniejszej sprawie uzasadniającego uwzględnienie żądania pozwu. Umowa cesji wierzytelności jest bowiem dokumentem prywatnym stanowiącym jedynie dowód na to, że osoba, która ją podpisała złożyła oświadczenie określonej treści i w danej formie. Natomiast nie stanowi dowodu na istnienie wierzytelności nią objętych i w tym zakresie to na powódzie, który wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne spoczywał ciężar wykazania istnienia wierzytelności. Skuteczność cesji wierzytelności jest zależna od istnienia zobowiązania nią objętego.

Załączony przez stronę powodową wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności jest jedynie elementem umowy o przelew wierzytelności i nie stanowi dowodu na istnienie wierzytelności w nim opisanej.

W tym stanie rzeczy, uznając, iż powódka nie dowiodła swojego roszczenia, Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 265) oraz art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W tym przypadku jest to kwota 1 800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.